

Không thể rời xa

(truyenngan.com.vn) Phong không nói không rằng, một mạch lao ra khỏi cửa và nhảy phốc xuống khỏi ban công...

Từ tầng 16!

Cửa kính ban công mở toang...

Gió đưa ánh trăng dát bạc theo rèm cửa bay phấp phới vào căn phòng.

Vẫn luôn là như vậy, luôn huyền ảo và lãng mạn.

Ánh mắt đắm đuối và những nụ hôn ngọt ngào bất tận trao nhau trong bóng tối không đèn, chỉ có ánh trăng sáng mờ... Nhưng những tia sáng của ngọn lửa tình yêu rực cháy trong họ đủ để bừng sáng hai khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc...

Phong đưa tay lên khẽ vuốt lọn tóc mái lòa xòa trên trán Tâm rồi hôn nhẹ lên đó. Hơi ấm của anh nồng nàn vây quanh cô, vòng tay anh đang xiết chặt cô. Tâm nhắm mắt lại tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào đó rồi rúc nhẹ vào người Phong.

Bỗng nhiên anh vùng dậy làm Tâm giật mình mở mắt, Phong lẳng lặng đi ra phía cửa. Tâm ú ớ:

- O... anh? Anh làm gì đấy?

Phong quay lại nhìn Tâm, ánh mắt trở nên vô hồn, khuôn mặt anh tím đi và bắt đầu thở ra hơi lạnh – Như làn hơi người ta thở ra vào mùa đông lạnh, trong cái lạnh mấy oC.

Tâm lắp bắp:

- A..n..h... anh làm sao thế?

Phong không nói không rằng, một mạch lao ra khỏi cửa và nhảy phốc xuống khỏi ban công...

Từ tầng 16!

- KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGG!!!

Tâm vùng dậy, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm lưng. Cô bàng hoàng nhìn ra phía ban công. Đã 1 năm rồi, gần như mỗi tuần cô lại mơ giấc mơ như thế. Không thì cũng đại loại giống thế, kiểu như Phong đang cố tự tử, trầm mình xuống sông hay lao ra khỏi ô tô khi đang chạy nhanh,...

Tâm lồm cồm bò dậy, loạng choạng bước ra bàn trang điểm, trong ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ, cô nhìn thấy gương mặt hốc hác của mình trong gương.

- Sao anh cứ hành hạ em mãi thế??? – Cô tư thì thầm với mình.

Mồ mẫm xuống bếp lấy cốc nước lạnh, Tâm chẳng buồn bật điện, cô đã tập làm quen với bóng tối để không sợ hãi khi không có ánh sáng. Mọi nỗi sợ hãi lúc này đều có thể làm cô nhũn ra như bún.

Quay trở lại giường lúc này đang là 4h15' sáng, Tâm lại lôi máy ra xem ảnh Phong, vuốt ve gương mặt anh rồi thì thầm:

- Em vẫn nghĩ đến anh, vẫn rất nhớ anh! Anh ko cần xuất hiện trong các giấc mơ rồi ám ảnh em như thế. Thay vì nhớ đến anh, nó làm em sợ... Hì... Người yêu ơi, anh có nhớ em ko?... Em nhớ anh nhiều lắm!!!

Những từ cuối cùng, Tâm nói trong ghen ngào. Nước mắt cô đã rơi, thậm chí có thể đã mù cả mắt nếu như người thân và bạn bè không tìm mọi cách làm cô vui. Sau cái chết đột ngột của Phong, thực sự Tâm đã mắc một số chứng bệnh về tâm lý.

Ngày 17 tháng 5 năm 2008

Tâm đang đi chọn váy phù dâu cho mấy cô bạn thân, dĩ nhiên chúng ta đang nói đến đám cưới của Thanh Tâm – Hải Phong, thì nhận được một cú điện thoại, số của Phong:

- A lô, chồng yêu à?

- Xin lỗi... cô là người thân của anh Phong?

Thịch! Tim Tâm đập lỗi một nhịp. Tiếng đầu dây bên kia vẫn rất nhẹ nhàng ầm ập, nhưng mỗi lời nói lại là một vết dao đâm cho đến khi Tâm khuỵu xuống:

- Tôi cần cô bình tĩnh, hết sức bình tĩnh!...Anh Phạm Hải Phong bị tai nạn ở ngã tư Khuất Duy Tiến, do va chạm khá mạnh với một chiếc ô tô tải chở vật liệu xây dựng nên... Họ đã đưa anh ấy vào đây và... chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Những lời sau đó Tâm không còn nghe rõ nữa, tai cô ù đi và cả người cô mềm nhũn ra đất. Cô không biết có chuyện gì xảy ra sau đó nữa. Khi người ta đưa anh về đến nhà, anh vẫn đẹp đẽ như một thiên thần trong áo sơ mi trắng. Cô ngồi bên anh, hoàn toàn câm lặng. Giương đôi mắt vô hồn lên nhìn anh, đôi môi khô nứt run rẩy muốn gọi tên anh mà chẳng thể nói thành lời. Nỗi đau gần như giết mọi thứ tồn tại trong cô, ruột gan cô không cào xé mà vỡ nát. Trái tim cô lúc đó đã ngừng đập theo trái tim anh. Giờ phút đó cô chỉ là một cái xác không hồn.

Đám tang người chết trẻ diễn ra chóng vánh, suốt thời gian hành lễ Tâm chỉ ngồi trong xó nhà như một bóng ma, không ăn uống, không nói, không khóc. Chỉ ngồi đó như con thú hoang vừa bị gông vào cũi sắt. Nỗi căm hờn chất chứa trong đôi mắt cay xè đỏ hoe.

Thời khắc đưa Phong về với đất mẹ, Tâm đứng chăm chăm nhìn người ta ném từng nắm đất xuống cho anh. Khi xúc đến xèng đất cuối cùng, Tâm mới như bừng tỉnh, cô co giật và nôn thốc nôn tháo, nước mắt ào ra đảng miệng. Mọi người đưa ma nhìn cô gái trẻ mà đau quặn lòng. Họ đưa cô về nhà mẹ đẻ. Tâm khóc 3 ngày 3 đêm không ăn uống gì cả. Sau bao nỗ lực của bố mẹ, anh chị, bạn bè, 5 ngày sau cô mới chịu húp 1 chút cháo, lúc này người cô chỉ còn da bọc xương.

...

Thời gian trôi qua những tưởng sẽ làm cho mọi vết thương lành lại. Tâm trở lại công ty, đi làm, ăn uống, tụ tập bạn bè như xưa. Nhưng chỉ cần cô để đầu óc 1 phút rảnh rang thì anh lại xuất hiện, đẹp rạng ngời như một thiên sứ. Mỗi lần như thế Tâm lại khóc nức lên, đến khi dạ dày quặn lại làm cô nôn ra mật xanh mật vàng mới thôi.

Gần đây anh thường xuất hiện trong các giấc mơ của cô, nhưng ko đẹp như thiên sứ nữa mà tím tái và lạnh ngắt. Mật độ ngày càng dày hơn, những đêm mất ngủ làm sức khỏe của Tâm sa sút nghiêm trọng. Cô đang thực hiện một dự án lớn cho công ty, đối thủ cạnh tranh gay gắt và đối tác thì luôn luôn là những người khắt khe cả về chuyên môn lẫn phong cách làm việc chuyên nghiệp. Tâm thật sự mệt mỏi...

Ngày 21 tháng 5 năm 2009

Highland coffee, Vincom, Bà Triệu

Tâm và sếp trưởng mời đối tác ra đây bàn công việc để thay đổi không khí văn phòng ngột ngạt.

Trong lúc đối tác đang căn nhắc vì hợp tác với bên Tâm đạt hiệu quả không như mong muốn thì cô lơ đễnh nhìn xung quanh, quán rất đông chẳng hiểu là ngày gì, hay là vì lẽ gì? Căn bản là Tâm thấy cà phê ở đây không thực sự ngon đến mức ấy. Khoan đã!

Tâm nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ở quầy thanh toán. Chẳng nghĩ được bất cứ điều gì, cô đứng bật dậy, chân lú lú bước theo bóng dáng ấy trước 2 cặp mắt tròn xoe của 2 sếp.

Nhưng khi chạy ra đến bên ngoài lại ko thấy đâu nữa. Tâm ôm trán: “Không thể nào! Không thể nào! Chứng bệnh hoang tưởng của mày càng nghiêm trọng rồi đấy Tâm, tỉnh lại đi!”

Tâm tự vỗ đầu mình mấy cái rồi quay lại bàn, xin lỗi và giải thích qua loa. Cô chẳng có hơi sức đâu để nói nhiều, mong sếp độ lượng không chấp vặt...

Rời khỏi công ty vào lúc 8h30 tối, toàn thân Tâm rã rời, miệng đắng ngắt không muốn ăn gì cả. Mẹ cô gọi điện, bà rất lo lắng cho con gái cưng, lại một lần nữa bà đề cập đến việc khuyên Tâm chuyển về ở cùng bố mẹ để ông bà tiện chăm sóc, nhưng Tâm chỉ cười nói: “Con ổn”. Cô không muốn bố mẹ lo lắng về những cơn ác mộng liên miên của mình.

- Con có ăn uống đều không?

- Con có mà, mẹ yên tâm đi.
- Đạo này công việc bận lắm hả con? Cuối tuần về nhà đi bố mẹ làm nhiều món ngon cho con tắm bố.
- Nếu giải quyết xong công việc con sẽ về mà mẹ.
- Lúc nào mà chả nói thế, rồi cứ ở rịt công ty, ăn uống vợ vẫn rộc hết người đi. Mai mẹ làm đồ ăn mang đến cho nhé?
- Thôi mẹ, con có phải trẻ con đâu, con tự biết mà, mẹ nghỉ sớm đi mẹ, con đi ngủ đây con mệt quá!

Mẹ Tâm chép miệng, lúc nào nó cũng thế cả, lâu lắm không về nhà, cũng chẳng cho bố mẹ đến thăm, cứ khác lủi thủi trong căn hộ mà nó với thằng Phong mua để dọn ra ở riêng sau đám cưới. Không ai nói được, không ai can được. Chẳng biết nó đã ăn tối chưa mà đòi đi ngủ, con với cái sốt hết cả ruột!

Tạm biệt mẹ, Tâm mệt mỏi lết vào nhà tắm, cũng gọi là ăn tối, cô nhấm nháp được 1 cái bánh sandwich và nửa cốc sữa cho qua bữa. Xối nước nóng ra, nhỏ mấy giọt tinh dầu gỗ hồng nhè nhẹ, Tâm ngâm mình trong làn nước ấm để thư giãn, hy vọng đêm nay cô được an giấc. Bỗng có tiếng chìa khóa mở cửa lách cách.

“Trộm!” Tâm thoáng giật mình, vùng dậy quăn tạt chiếc khăn to, khe khẽ mở cửa phòng tắm, rón rén bước ra ngoài, vợ tạm chiếc bình hoa trang trí ở trên bệ tiến ra phía cửa chính, cửa vẫn đóng, Tâm ra vịn tay nắm thử, vẫn khóa chặt. Tự nhủ chắc mình nghe nhầm, cô không quay lại phòng tắm nữa mà lên giường nằm luôn. Nghe một bản nhạc êm ái và đọc cuốn sách yêu thích, mắt Tâm riu lại.

Trước khi chìm vào giấc ngủ sâu, cô thì thầm: “Chúc anh ngủ ngon!”

Phong nhẹ nhàng kéo Tâm vào lòng, ngắm cô trong bộ dạng say ngủ như một đứa trẻ con rồi khẽ mỉm cười. Tâm mở choàng mắt.

- Lè lè lè! Chồng giật mình chưa?

Phong thoáng bất ngờ rồi lấy cằm ghè vào đầu người yêu nhè nhẹ:

- Con khi này giả vờ ngủ giỏi lắm!
- Ha ha ha có người giật mình – Tâm cười ngặt nghẽo
- Xì, em có muốn cười không?
- Có thì sao mà ko thì sao?
- Cười này cười này...

Vừa nói Phong vừa cù làm Tâm cười chết ngất, cho đến khi cô thở hỗn hển không ra hơi nói “em chữa rồi, em chữa rồi” thì Phong mới buông tha. Tâm cười nhiều đến nỗi 2 má đỏ ửng, đôi mắt sáng long lanh, trông cô đáng yêu hết như một đứa trẻ, Phong kéo Tâm lại để hôn lên đôi môi tươi tắn của cô. Anh hôn cuồng nhiệt như thể ngày mai là tận thế, Tâm bị cuốn đi trong vòng tay nồng nàn của anh, toàn thân cô nhũn ra theo bàn tay anh, Tâm chết lịm đi trong thế giới mê mê của người cô yêu, anh luôn ngọt ngào như thế. Hai người say sưa trong biển tình rồi ôm nhau ngủ đến tận sáng...

Tâm tỉnh dậy khi những tia nắng đầu tiên len qua rèm cửa chiếu vào mặt cô, cửa mình quay lại, ngờ ngàng nhìn khoảng giường trống, Tâm mơ hồ giữa hư và thực. Chộp lấy cái điện thoại, ngày 22 tháng 5 năm 2009. Vậy ra cô vừa mơ, y như anh vẫn còn ở đây vậy. Những hơi ấm, nụ hôn nồng nàn, y như anh vẫn đang ở bên cô, cảm giác y như thật!

Tâm trèo xuống giường, đi vào phòng tắm, bỗng cô khựng lại, quay lại nhìn mình trong gương trang điểm.

Trên người cô không một mảnh vải che thân!

Chuyện quái gì xảy ra thế? Hôm qua lúc vào phòng Tâm đã trút bỏ cái khăn tắm ra rồi trông vào người bộ đồ ngủ cơ mà? Cô quay lại lật chăn lên thì thấy bộ đồ ngủ nhăn nhúm dưới cuối giường. Điều đó có nghĩa là, tối qua khi đi ngủ cô có mặc quần áo. Tâm rất lấy làm lạ, nhưng công việc còn đang rêu gọi, cô phải nhanh chóng đến công ty. Kỳ quái ở một chỗ, Tâm được ngủ say giấc, không còn thấy mệt mỏi, từ đấy cải thiện được bệnh chán ăn, trông da dẻ hồng hào hơn trước.

Công việc bận rộn làm Tâm quên khuấy mất thắc mắc của mình. Nhưng một tuần nay, đêm nào Tâm cũng mơ ân ái với Phong, và sáng ra thì thấy mình không mặc quần áo. Hơn nữa cô còn hay cảm thấy có người trong nhà mình, thi thoảng lại thấy lịch kịch, leng ceng trong bếp nữa. Đêm chuyện này kể cho cô bạn thân, Mai khuyên Tâm nên đi spa thư giãn, có lẽ vì áp lực công việc quá lớn gây stress, cộng thêm nỗi nhớ Phong dày vò nên mới có ảo giác như thế.

Tâm tranh thủ ngày cuối tuần đi spa, đi shopping, xem phim, ăn uống với mấy cô bạn thân, thư giãn thật, nhưng đêm về Tâm vẫn nằm mơ y như thế, có hôm tỉnh dậy thì ê ẩm hết cả người.

Kết thúc dự án lớn thành công, Tâm được nghỉ xả hơi 2 ngày.

Quyết định sắp xếp một buổi gặp bác sĩ tâm lý, Tâm nghi ngờ mình bị trầm cảm. Nhưng sau buổi nói chuyện bác sĩ kết luận cô hoàn toàn không giống người bị trầm cảm, thậm chí lại lạc quan là đằng khác.

Tâm đến gặp bác sĩ chuyên khoa thần kinh, sau khi khám và làm vài bài trắc nghiệm nhỏ, bác sĩ kết luận cô không mắc vấn đề gì về thần kinh, không bị hoang tưởng, ảo giác gì cả.

Đến nước này thì Tâm thật sự hoang mang, lần này các bạn quyết định đưa cô đi xem bói.

Thật sự trước giờ Tâm rất tin mấy chuyện tâm linh, cô đã nghĩ đến nhiều lần nhưng không dám tin là thật. Đến cửa nhà Thầy – Một nhà ngoại cảm, chân Tâm đã mềm nhũn không muốn bước vào. Mấy cô gái chần chừ đứng ngoài cửa không dám bấm chuông. Bỗng có tiếng nói vọng từ trong nhà ra:

- Đã đến rồi sao còn không vào? cửa không khóa đâu!

Chi đẩy cửa vào trước, Mai và Hương kéo Tâm vào sau.

- Con chào Thầy ạ!

- Cứ gọi cô được rồi!

Đặt lễ lên bàn thờ, Tâm rụt rè đến ngồi xuống đối diện với “Thầy”. Người

này đánh mắt lên nhìn Tâm rồi thủng thẳng nói:

- Này cô gái trẻ, nói ra cô đừng sợ nhé, có một vong nam theo cô đấy!

Tâm chết sững, mãi sau mới hoàn hồn, lắp bắp hỏi:

- Là người yêu cháu phải không ạ?

- Ủ! Nhưng không phải sợ, cậu ấy đi theo bảo vệ cô thôi!

- Cháu... cô ơi, có cách nào để cháu nhìn thấy anh ấy không ạ?

- Có, nhưng với điều kiện là cậu ý đồng ý cho cô nhìn thấy!

Rời khỏi nhà Thầy, Tâm hoang mang lắm, cô vừa sợ, vừa vui. Nửa muốn gặp Phong, nửa lại sợ nhìn thấy anh. Mấy cô bạn thân sợ cô ở nhà một mình thì sợ nên bảo bỏ chồng ở nhà cả lũ sang nhà Tâm ở mấy hôm nhưng cô không đồng ý.

- Ai lại thế bao giờ, tao quen rồi, không sợ đâu, với cả là Phong, chứ có phải ai đâu mà sợ.

Nói mãi họ lại quyết định kéo nhau về, đi làm về thì lại hẹn hò nhau sau, trước khi về còn dặn đi dặn lại: “có chuyện gì gọi bọn tao ngay biết chưa?”

Tâm chỉ cười:

- Biết rồi khổ lắm nói mãi!

Tâm bứt rứt cả buổi tối, đi ra đi vào rồi lại cắn móng tay. Có nên gọi anh không? Nhỡ sợ quá thì sao? Cuối cùng cô vẫn quyết định làm liều, xem điều cô do dự có phải thật hay không?

3h sáng...

1 bát cơm xối đầy, một quả trứng luộc, một nén hương trầm.

Tâm tắt đèn, chỉ để một ngọn đèn ngủ le lói yếu ớt. Cô đứng trước gương, ngẩn ngừ mãi. Cuối cùng thu hết can đảm mở mắt ra, thì thào:

- Ph... ph... Phong ơi!

Không có tiếng trả lời.

- Anh có đang ở đây không? Nếu có hãy cho em nhìn thấy anh!

Cô nhìn vào gương chờ đợi, mồ hôi lạnh túa ra lạnh ngắt 2 lòng bàn tay, tóc gáy cô dựng lên vì sợ và căng thẳng.

Và anh có ở đây, thật!

Phong từ từ bước từ trong bóng tối ra, Tâm quay ngoắt lại nhưng không thấy anh đâu.

- Em chỉ nhìn thấy anh trong gương thôi, vợ à.

Tâm bắt đầu nức nở. Cô nghẹn ngào quay lại nhìn gương. Anh đứng ngay trước mặt cô, như khi còn sống. Phong mỉm cười, nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt xanh xao:

- Mèo con, em không sợ à? Sao liều thế, nhớ không thấy anh mà thấy ai khác thì sao?

Tâm không thể nói được, cô cứ khóc nức lên và những cơn nghẹn ngào làm cô chẳng thể nói thành lời. Cô đưa tay lên chạm vào gương, Phong cũng đưa tay lên đáp trả, 2 người chạm tay vào nhau, nhưng đáp lại Tâm không phải hơi ấm nơi bàn tay Phong, mà chỉ là 1 tấm gương lạnh ngắt. Cô khó khăn lắm mới bình tĩnh được, run lấy bầy nói:

- Chồng ơi, hay là em đi theo anh nhé? Biết là lúc nào anh cũng ở cạnh em thế này mà chỉ khi mơ mới được thấy anh, gần anh... Hức... Hay là em đi theo anh nhé, để lúc nào chúng mình cũng được ở bên nhau... Thiếu anh cuộc sống của em tẻ ngắt, mùa nào cũng là mùa đông. Em ghét mùa đông...

Phong vẫn mỉm cười, ánh mắt đăm chiêu:

- Dốt ạ, đi theo anh khổ lắm, em còn bố mẹ, Mai, Chi, Hương, nhiều người quan tâm lo lắng cho em như thế, em sướng không biết đường sướng. Anh vẫn luôn ở đây đấy thôi.

- Nhưng em có anh thế này, đời này kiếp này không cần lấy ai nữa, chỉ cần sống như thế này thôi.

Phong thở dài, ánh mắt anh nhìn xa xăm hơn:

- Không! Em vẫn phải lấy chồng, sinh con đẻ cái và sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long. Anh không có phúc được sống trọn đời bên em, nên anh sẽ tìm cho em một người xứng đáng.

- Không! Em không muốn lấy ai cả, em muốn lấy anh thôi!

Tâm trở nên nhõng nhẽo như trẻ con.

- Anh ngày nào cũng xuất hiện đều đặn như thế, làm sao em có tâm trí yêu được ai khác? Em không thể yêu ai ngoài anh đâu chồng ơi...

Tâm khóc hu hu, nhưng Phong không thể vòng tay sang ôm cô như mọi lần vẫn dỗ dành, anh nhìn cô bất lực. Cuối cùng anh lại rơi nước mắt, 2 người đối diện nhau, nước mắt tuôn như mưa. Tại sao ông trời cho duyên rồi lại cắt phận, đày đọa con người ta đau khổ cùng kiệt đến như thế. Phong trấn tĩnh lại, lau nước mắt:

- Vợ ơi, đi ngủ thôi, vào trong mơ anh lại ôm em ngủ, muộn quá rồi, mai em phải đi làm nữa đấy!

Tâm nước mắt lưng tròng nhìn lên, không thấy anh đâu nữa, biết là không thể kháng lại mệnh lệnh này, cô trèo lên giường đi ngủ. Như đã hứa, Phong ôm Tâm vào lòng cho cô ngủ thật ngon. Và khi những ánh ban mai đầu tiên chiếu vào, anh lại biến mất.

...

Những ngày sau đó Tâm không còn thấy anh xuất hiện trong các giấc mơ, không thấy tiếng lịch kịch trong bếp nữa. Đứng trước gương vào 3h sáng cũng mất tác dụng luôn. Anh hoàn toàn biến mất.

Tâm quay trở lại nhà Thầy ngoại cảm, Thầy nói anh đi rồi, đi thanh thản lắm không vương bận, khuyên Tâm đừng nghĩ đến anh nữa.

Tâm ra về lòng nặng trĩu. Tại sao sau đêm đó anh không muốn gặp cô nữa.

Cô lại rơi vào trạng thái trầm cảm, ít nói chuyện hơn, hay âu sầu và suy nghĩ vớ vẩn. Thi thoảng Tâm vẫn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của anh trên phố, gần công ty, trong siêu thị, nhưng tuyệt nhiên không thấy ở nhà.

Tâm được an ủi phần nào, ít ra là cô vẫn nhìn thấy anh, chỉ là không được lại gần mà thôi.

Ngày 02 tháng 8 năm 2009

Cơn bão cuối cùng của mùa hè, mưa to gió quật rất mạnh, Tâm chạy ào từ taxi vào công ty, chỉ sợ sổ tài liệu bị ướt hết. Chẳng may, chiếc giày vô duyên tự nhiên tuột gót làm cô trơn trượt ngã xoài ra ngay cửa. Đau điếng còn chưa hoàn hồn thì đã có người đỡ cô ngồi lên bậc, gió vẫn xoáy điên cuồng ngoài cửa. Tâm xuyt xoa hai đầu gối và khuỷu tay, người ấy thu dọn đồng tài liệu cho cô.

- Cửa cô này, chắc là đau lắm! – người đó nói với giọng ái ngại.

Tâm ngược lên toan cảm ơn thì giật mình, định buột ra khỏi miệng tiếng “chồng”, may mà nhìn ra kịp.

- Ơ... à... Cảm ơn anh!

- Không có gì!

Bản sao của Phong mỉm cười đáp lại. Anh cứ đứng nhìn Tâm cười cười làm cô đỏ mặt, rụt rè hỏi:

- Anh... làm việc ở đây à?

- À vâng.

Tâm ngại ngùng:

- Tôi cũng làm ở đây, sao tôi chưa thấy anh bao giờ?

- Hì, tôi mới về Việt Nam 2 tháng, nhận công việc ở đây mấy hôm, rất vui vì

được làm quen với cô!

Minh – tên của người đó – người giống Phong như lột, dáng người cao và săn chắc, các nét trên khuôn mặt tuy không giống hệt nhưng cũng rất tương đồng. Anh làm cho tất cả những người quen Phong giật mình khi gặp mặt. Thời gian trôi đi, Minh là người chữa lành các vết thương trong Tâm. Không phải chỉ vì anh giống Phong, mà anh dịu dàng một cách đặc biệt và luôn chăm sóc Tâm chu đáo.

Ba năm sau đó họ kết hôn, lễ cưới diễn ra trong sự vui mừng của rất nhiều người. Ai cũng mừng cho Tâm khi tìm được một người chồng tốt, cô không còn bị dẫn dắt bởi tình yêu đẹp nhưng đau lòng trong quá khứ nữa.

Trước buổi lễ, trong phòng chờ cô dâu, Tâm khe khẽ vượt tờ thiệp hồng ghi tên khách mời Phạm Hải Phong rồi thì thầm một mình:

- Em đi lấy chồng thật nhé người yêu ơi! Em không biết anh có đến dự không? Nhưng anh phải chúc phúc cho em đấy!

Không khí đám cưới từng bừng hạnh phúc, mọi người thi nhau nâng ly chúc mừng cô dâu chú rể. Mặc kệ trong đám bạn già rồi còn nghịch, Tâm cười tươi như hoa, niềm hạnh phúc chan chứa trong mắt cô, vì cô nhìn thấy anh – Hải Phong – đứng trong góc phòng nâng ly lên chung vui cùng vợ chồng cô. Tâm biết anh đang chúc cô hạnh phúc! Giọt nước mắt vui sướng vỡ òa trong nụ cười. Phong gật đầu chào Tâm rồi... tan biến...

“Người yêu ơi, may mắn thay anh tìm được một người giống anh nhưng tốt hơn anh, có thể che chở cho em cả đời. Mong rằng cậu ấy sẽ làm co em hạnh phúc, mãi mãi. Kiếp này nợ nhau, kiếp sau ta sẽ làm anh em. Phải sống thật tốt em nhé, anh không cần phải kè kè đi theo bảo vệ em nữa rồi. Vĩnh biệt người tôi yêu...”

Phong hóa thân thành cát bụi rồi tan vào trong gió...